

Соња Маринковић *

Универзитет уметности у Београду
Факултет музичке уметности
Катедра за музикологију

СЕЋАЊЕ НА ВЕСНУ МИКИЋ (30. 5. 1967 – 30. 10. 2019)

Прерано нас је напустила др Весна Микић, редовни професор Факултета музичке уметности, једна од водећих научница у области музикологије у Србији, професорка факултета која је готово три деценије несебично, страшно, зналачки и посвећено учествовала у свим видовима његовог рада, као педагог, али и истакнути културни радник. Била је члан Музиколошког друштва Србије, Удружења композитора Србије, Одељења Матице српске за сценске уметности и музику у Новом Саду, оснивач и руководилац Центра за изучавање популарне музике. Али надасве њене колеге и студенти памтиће је као несебичног, племенитог човека, несвакидашње енергије и жара живљења, борбеног и аутентичног, драгог колегу, друга и пријатеља, потпуног посвећеника професији и студентима.

Весна Микић је свој професионални живот посветила музици и музикологији. Као одличан ученик средње музичке школе *Мокрањац* у којој је завршила теоретски одсек (1981–1985), одмах по њеном завршетку уписује музикологију на Факултету музичке уметности. Била је бриљантан студент и основне студије музикологије завршава 1991. године са високом просечном оценом (9,32) и највишом оценом на дипломском раду који је рађен под менторством Мирјане Веселиновић-Хофман, са којом ће потом сарађивати и у изради магистарске тезе и докторске дисертације и која ће јој током целе каријере бити велики узор и инспирација. Тема дипломског рада *Игор Стравински: неокласицизам – симулација – комуникација* определила је једну важну област њених будућих научних интересовања које ће бити окренута анализи и тумачењу сложених манифестација неокласичних идеја у европској и српској музици XX века. О континуитету тих интересовања сведочи и тема њеног магистарског рада: *Неокласицизам у српској музици шесте и седме деценије*, који је одбраћен 1994. године. Круну даљих промишљања ове проблематике даје књига *Лица српске музике: неокласицизам*, коју је Факултет објавио 2009. године, у којој је после двадесет година на потпуно нов начин приступила тумачењу феномена којима се континуирано бавила. У својој докторској дисертацији отворила је нови

* Ауторкина контакт адреса: sonja.marinkovic@gmail.com

проблемски круг, у то време иновативно и смело, посветивши се тумачењу савременог статуса музике (тема дисертације: *Музика у технокултури*, одбрањена 2. априла 2002. године на Факултету музичке уметности у Београду). Редиговани текст дисертације објавио је Универзитет уметности у Београду 2004. године.

После краткотрајног ангажмана у музичким школама *Станковић* (1991) и *Мокрањац* у Београду (1992), професионалну каријеру везала је за Факултет музичке уметности, на којем почиње да ради одмах по окончању студија (1991), али је током готово три деценије рада сарађивала и са многим другим институцијама и дала драгоцен допринос њиховом раду и развоју. Посебан значај има њен ангажман на интердисциплинарним студијама Универзитета уметности у Београду, на мастер и докторским програмима за Теорију уметности и медија, за Дигиталну и за Вишемедијску уметност, које је градила од самих почетака, дајући допринос њиховом аутентичном профилисању својим иновативним курсевима посвећеним популарној музици, уметности и политици, као и новим медијима и технологијама. Била је такође наставник на Универзитету у Приштини, на Музичкој академији на Цетињу, на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу, на Академији уметности у Новом Саду, на Академији лепих уметности у Београду, на Музичкој академији Универзитета у Бањој Луци и на Музичкој академији Универзитета „Слобомир“ у Бијељини. Свуда где је радила као гостујући професор доносила је и штедро давала своје огромно знање, потпуну посвећеност раду, професионалну честитост, моралну чврстину али и људску топлину и разумевање.

Иако је имала бројне ангажмане изван свог Факултета, ипак је он једини био њен истински дом, институција чијем је напретку и раду била потпуно посвећена и, посебно, њена Катедра за музикологију са својим наставницима и студентима. Мада је била првенствено окренута питањима савремене музике, није јој било тешко да одговори било ком професионалном изазову или потреби, јер је то дозвољавала ширина њених интересовања и међу члановима катедре мислим да нема никог уместо кога у једном тренутку није радила, сасвим несебично, а увек високо професионално. На Факултету је отворила нове области изучавања, смело, и не без отпора, она је дала аутентичан одговор на изазове промена у савременој култури и уметности, иновативно постављајући нове дисциплине према највишим професионалним стандардима. Пленила је ауторитетом znalца, али још више својом комуникативношћу, енергијом, непрестајањем на безлични свет у којем су људи маске, штедро је давала и очекивала љубав, разумевање, подршку и сарадњу. Увек јој је „МИ“ било важније од оног „ЈА“, што у уметничком свету у којем радимо јесте реткост. Била је на свој јединствени начин топла и присна према свима, али је истовремено бескомпромисно чувала ауторитет знања као сопствени највиши идеал.

Комплексан и одговоран посао ментора на дипломским, мастер, специјалистичким и докторским научним и уметничким студијама, прихватала је одговорно, уносећи у тај рад радост заједничког откривања, обликујући младе људе не само као znalце, већ у њима будући самосвест, одговорност и креативност. За собом оставља значајан научни подмладак, у Београду (Биљана Срећковић) и Новом Саду (Валентина Радоман, Милан

Милојковић), али се њен допринос не може само на то свести. Била је од оних професора који никог не остављају равнодушним и непромењеним, и тај аутентични педагошки дар и његови плодови се не могу квантификовати.

Верујем да исти значај има и њена јавна реч, упућена разним поводима и са многих подијума, јер је спремно одговарала на позиве за ову врсту ангажмана, настојећи да музикологију учини видљивом и у јавном простору. За дивљење је енергија са којом је радила најразличитије врсте организационих стручних послова, као секретар Катедре, члан бројних комисија Факултета и Универзитета, на крају, и као шеф Катедре за музикологију, што је била док опака болест није узела маха. Она је најзаслужнија за начин на који је Катедра обележила 70 година рада и истовремено јубилеј свог уваженог професора др Мирјане Веселиновић Хофман. У великој мери заслужна је и за међународно представљање достигнућа српске музикологије. Неговала је дух сарадње међу различитим институцијама и посвећено учествовала у раду стручних удружења.

О научном доприносу Весне Микић у савременој музикологији тек ће судити време, и сигурна сам да ће њени радови дуго бити препознавани као исходште нових истраживачких путева, тематски и методолошки, да ће у науци у свом подручју бити незаобилазни. О њиховој вредности, о континуитету и интензитету њеног доприноса говори податак да је у Србији била рангирана у највишој категорији научника. Њене објављене монографије *Музика у технокултури* (2004) и *Лица српске музике: неокласицизам* (2009), дале су фундаментални допринос расправи о изабраним темама. Рукописи које су остали незавршени биће редиговани и заузеће своје место у историји српске музикологије пошто буду штампани. Није се либила сложених изазова. И није ишла утртим путевима. Одликовали су је смелост и оригиналност тематизовања и промишљања проблема.

У њеном опусу налазе се све врсте музиколошких текстова – монографске и прегледне студије, прикази нових композиција, музичких издања, аналитички радови, лексикографски прилози за домаће и светске енциклопедије, рецензије музиколошких радова¹. Значајно је обогатила стручну литературу својим зналачким преводима са француског и енглеског језика. Несебично је радила уредничке послове, као заменик главног и одговорног уредника *Новог звука*, као део тимова који уређују тематске зборнике, где је често била водећи и најпожртвованији носилац посла. Оцењено је да се њени резултати карактеришу „високим степеном обавештености о питањима која обрађује, аналитичком прецизношћу и инвентивношћу интерпретација, јасноћом и непосредношћу исказа, одговорношћу у примени научне апаратуре и доследним испољавањем личног става и креативности. Она је смело отворила читав низ питања о којима у нашој савременој музиколошкој литератури није расправљано и дала важно усмерење за даља трагања у области нових медија, технокултуре и популарне уметности. Истовремено, она се континуирано посвећује истраживањима српске музике после Другог светског рата,

¹ Последња коју је написала носи датум 14. август 2019. Односила се на рецензију колективне монографије посвећене комичној опери Дејана Деспина *Пон Ђира и пон Спире*. Виспрана оригинална запажања рецензента могу се прочитати у склопу монографије која је објављена крајем године.

посебно тумачењем савремених ауторских доприноса“ (М. Веселиновић-Хофман, из реферата за избор у звање редовног професора, архива Факултета). Објављивала је у водећим домаћим и светским часописима, учествовала на бројним домаћим и међународним скуповима, често била у најужем тиму који их је иницирао и организовао.

Била је укључена у све научне пројекте Катедре за музикологију Факултета: *Српска народна и уметничка музика* (1996–2000), *Српска музика и европско музичко наслеђе* (2001–2005), *Светски хронотопи српске музике* (2006–2010), *Идентитети српске музике у светском културном контексту*, као и учесник низа међународних пројеката (АДАМ-ТЕМПУС при Универзитету уметности у Београду, 2005; *International Relations in the Context of Yugoslav Music Institutions: Case of Serbia and Slovenia* 2008–2009; *Eurovision Song Contest and New Europe* – Бирминген 2009, Лондон 2011).

Прерани одлазак др Весне Микић велики је губитак за Факултет, и нарочито његову Катедру за музикологију. Остаје утеха да огњиште љубави које је у сваком од блиских оставила никад неће угаснути, да ће оне који су је познавали и волели надахњивати и кориговати на сопственом путу и да ће генерације које долазе чувати успемену на њен поштени, раду и знању посвећени, умни, зналачки и смели однос према животу и професији.